

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1541. usque ad annum 1546

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118510

§. 15. Pighii liber de Hierarchia Ecclesiastica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66615)

Sæc. XVI.
A.C. 1543 consilium fecutus plura elucubravit opera contra Lutherum, Melanctonem, Bucerum & Calvinum. Posthæc eundem Adrianus VI. Papa, quem nondum Cardinalibus adscriptum in Hispaniam comitabatur, quamprimum adeptus est Pontificatum, Romam accersivit, seu potius secum abduxit, eumque publicis summæ benevolentiae signis decoravit: Papa autem fatis functo Albertus adhucdum Romæ persistens, Clementis VII. favores sibi conciliabat, ab eoque ad varia negotia adhibebatur, illiusque solertia crebro Paulus III. Clementis Successor usus est, a quo etiam Pighius Ultrajecti Præpositus ad sanctum Joannem Baptistam renuntiatus est, ibidemque anno Salvatoris nostri millesimo quingentesimo quadragesimo tertio die vigesima quarta Decembris extremum diem clausit.

§. XV.

Pighii liber de Hierarchia Ecclesiastica.

Inter quam plurima Pighii opera ceteris merito palmam præripit tractatus in sex libros divisus, cui titulus: *Assertio Hierarchiæ Ecclesiasticæ*. Hoc opus Paulo III. Pontifici nuncupavit, & Sedis Apostolicæ jura immoto studio vindic-

dicavit, atque inter alia in libro quarto, ^{Sæcul. XVI}
in quo de juribus Papæ differit, eidem A.C. 1543.
auctoritatem atque jurisdictionem in un-
iversaliam Ecclesiam attribuit, cunctis-
que, quæ objici possent, respondet ar-
gumentis, atque exemplis, quæ non-
nulli allegare solent, ut summos Ponti-
fices quandoque in errores prolapsos
criminari valeant. Præterea in libro
quinto de Pontificis potestate in bona
temporalia agit, & confutat Marcilli Pa-
tavini librum, ubi non modo Ecclesiasti-
cis jurisdictionem profanam competere
asserit, sed etiam haud dubitanter pro-
pugnat, quod Cæsares Regesque a Papa
non modo in rebus sacris, sed etiam pro-
fanis dependeant, atque ab eodem suam
auctoritatem derivent, nec non illa ab
eo privari valeant. In postremo deni-
que libro Conciliorum auctoritatem
multum deprimit, contenditque, quod
illis non alia, quam sententias ferendi,
easque exequendi facultas competat,
Pontifici autem relictum sit, auctorida-
te suprema atque infallibili rem decide-
re. His quoque subjungit, quod Con-
cilia generalia, quæ a Constantino fuis-
se inventa autumat, olim fuerint salu-
taria, nunc vero Ecclesiæ perniciofa sint,
in cujus rei argumentum producit duo
illa Concilia, Constantiense & Basileen-
se, quæ tamen apud Gallos plurimum

Sæcul. XVI. auctoritatis obtinent, ipse vero eorum
A.C. 1543 Decreta de auctoritate Concilii genera-
 lis rejicit, hacque in re Gersonis senten-
 tiam confutat, docetque, quod nec Ec-
 clesia universalis, nec Concilium aliquod
 ullam in Pontificem habeat potestatem,
 imo nequidem jurisdictionem in priva-
 tos sibi vindicare valeat: hac vero, etsi
 Ecclesia gauderet, Concilia tamen ge-
 neralia careant. Præterea sequentes
 hasce propositiones tradit, quarum pri-
 ma est hæc: Concilia universalis tam
 in sua convocatione, quam in decisio-
 nibus a Papa penitus dependent. II.
 Omnes causæ Ecclesiasticæ, quæ sunt
 majoris momenti, sacræ Sedi reservan-
 tur. III. Concilia totam suam aucto-
 ritatem, omnemque vim ab eadem Se-
 de Apostolica obtinent. Insuper etiam
 contra Cajetanum propugnat, quod
 Papa ob nullam causam exauctorari
 valeat, etsi correctionis impatiens fo-
 ret, vel universæ Ecclesiæ offensionem
 præberet. Denique tantopere rem ex-
 aggerat, ut etiam contendere audeat,
 quod Papa nunquam in hæresin prola-
 bi, nec ullus casus excogitari possit,
 in quo absque Pontificis consensu Sy-
 nodus convocari valeat.